

Филип Гуин Джоунс

Венециански загадки

**ИЗГУБЕНИЯТ
МОНТЕВЕРДИ**

ЕРА

ГЛАВА 2

– Добре ли си, скъпи? Изглеждаш сякаш си видял призрак.

– Не знам какво съм видял, видя ли обаче Локуд? Видя ли накъде гледа?

– Просто гледаше към публиката, стори ми се, че изглежда много щастлив. Изобщо не е такъв, какъвто го описа.

– Добре, а после?

– После просто се обърна и слезе от сцената.

– Не видя ли, че се колебаеше? Не го ли видя да се взира в ложата отсреща?

Тя сви рамене.

– Да, но за секунда или две, предположих, че познава някого. – Тя погледна ложата. – Както и да е, там няма никой.

– Сега няма, но за момент имаше. В сенките отзад човекът размахваше нещо над главата си.

Повторих движението, но Феда се протегна и леко дръпна ръката ми в скута си. Забелязах, че някакви хора от партера гледаха към мен.

– Имам една идея, Нейтън – не е нужно да го демонстрираш.

– За съжаление си права, но имаше и нещо друго. Лицето... беше ужасно. Това беше...

– Продължавай, скъпи.

– Не знам, видях го само за секунда, може и помалко. Беше в сянка и имаше шапка, но имаше нещо злокобно.

Седяхме мълчаливо няколко секунди.

– Имаш нужда от питие, съкровище.

– Мисля, че да.

– Колко време имаме?

Погледнах часовника си.

– Още двайсет и пет минути.

– Хайде, тогава, да отскочим обратно до „Ал Театро“.

Грабнах палтото си и излязохме от ложата, готови да си пробиваме път назад през тълпите...

– Един „Негрони“*?

– По-скоро шприц.

– Сигурен ли си? Изглежда имаш нужда от нещо по-силно.

– По-късно ще си взема нещо в „Бразилците“**. Освен това бих искал да остана буден за второто действие, ако изобщо е възможно.

– О-о-о, значи се чувстваш добре?

Усмихнах се.

– Не бях сигурна, нали разбираш. Какво стана с твоя фантом от операта, който видя?

– Фантомът от операта! Харесва ми, чудесно заглавие за книга. – Сдъвках маслината от шприца, докато пусках коктейлната пръчица в кошчето. – Сериозно, Феда – нещо ставаше там.

* Коктейл аперитив на основата на джин и вермут. – Б. пр.

** Кафе-бар „Кафе Бразилия“, разговорно наричан „Бразилците“ или „Бразилските магьосници“. – Б. пр.

– Дори не някой, а нещо... Нека да разгледам този бинокъл.

Бръкнах в палтото си и ѝ го подадох.

– Тежи колкото тухла четворка. Защо все още го използваш?

– Просто харесвам стила. Бинокълът е произведен за съветската армия, знаеш ли?

– Имало е нужда Червената армия да бъде снабдена с театрални бинокли?!

– Така ми каза мъжът в магазина. Възможно е, те са много културен народ.

Тя сложи бинокъла пред очите си и нагласи фокуса на лявото, след това на дясното око.

– Не мога да видя нищо.

Пуснах маслината в кошчето.

– И аз не мога. Наистина не виждам нищо.

Тя въздъхна.

– И така, господин Съдърланд, как ви се струва представлението?

– О, много ми харесва. Искам да кажа – тя е много добра. Попея, имам предвид Сарторели. Вероятно е по-добра от самата Балдан. Само че...

– Само че не е легенда, нали?

– Така е, може да е по-добра певица, но не е Изолда Балдан. Това не звучи ли някак патетично?

– Да, малко. Но аз те разбирам. – Феда си погледна часовника и след това изсмука шприца до дъно. – Хайде, трябва да се връщаме.

Докато се връщаше за втория акт, Локуд изглеждаше напрегнат и измъчен, но щом вдигнаха завесите, той се преобрази. Във второто действие Сарторели изглеждаше по-вдадена, Локуд – по-вдъхновен, а драмата отиваше към своя безпощаден, циничен край.

– Фантастично! Просто фантастично!

– Щастлив ли си?

– Повече от щастлив! Най-хубавият ми рожден ден досега! – Феда се усмихна с една от усмивките си, с която можеше да освети цялата зала. – Имай предвид, не съм сигурен, че „щастлив“ е точната дума...

– Ужасните хора успяват да правят ужасни неща, нали...

– Точно така.

– И защо тогава си прекарваш времето в слушане на тези неща?

Вдигнах рамене.

– Ако не слушам това, щях да слушам „Джетро Тул“ през цялото време. О, тихо, те се връщат.

Аплодирахме, когато Локуд и актьорският състав се появиха още веднъж на бис, и после още един път.

– Е-е-е, колко пъти? – прошепна Феда.

– Казвах ми, че веднъж Павароти бил викан на бис сто шейсет и пет пъти в Берлин.

– Шегуваш се!

– Въобще не се шегувам.

– Колко ли остават?

– Сто шейсет и един пъти, според мен, но вероятно няма да стигнем толкова далеч. Беше много добре, но не чак толкова.

Локуд се усмихна и кимна на публиката. После се обърна към своя оркестър, изправяйки ги по секции и вдигайки отделни солисти на крака, за да получат своите индивидуални аплодисменти. После отново се обърна към публиката, сграбчи ръката на Сарторели и я вдигна към устните си.

И в този миг застина.

Дори от разстояние виждах, че стиска ръката на Сарторели толкова силно, че тя се мръщеше от болка, а другата си ръка беше вдигнал над очите, сякаш да вижда по-добре отвъд блясъка на светлините на сцената.

Той се олюля за момент, а Сарторели изтръгна ръката си и го прегърна през рамо. Тогава тя започна да крещи – перфектно горно „до“, което се извиси до аплодисментите на публиката. „Господи, помислих си, той получава сърдечен удар.“ Но Локуд се съвзе и забелязах, че Сарторели не гледа към него, а към ложата срещу нас. Обитателите ѝ не се криеха в сенките отзад, единият се беше свлякъл на мястото си, ръцете му висяха над страницата на ложата, а бузата му опираше в меката розова тапицерия на балюстрадата, сякаш блажено е заспал. От другия нямаше и следа.

Письците продължаваха, а пискливото горно „до“ стана дрезгаво. Сkochих на крака и се надвесих извън ложата. Не успях да разбера нищо и посегнах към бинокъла, нагласих фокуса, докато изображението – макар неясно – изплува пред очите ми.

Лицето на човека беше закрито от дълга сивкаворуса коса. Заспал ли е? Невъзможно бе на този шум. Сърдечен удар? И сега забелязах по-тъмните ивици в косата му, а на ризата му се разстиляше червено петно.

Оставих бинокъла.

Сарторели беше престанала да крещи, но рефренът беше поет от други сред публиката. Феда стисна ръката ми и ме погледна.

– Е, това беше най-хубавият ми рожден ден досега...